

ת"ס(20). 魏公子 - בן האצולה מווי

וו ג' בן האצולה מווי²⁰ ישב פעם בחדרו וקרא ספר, ובעודו קורא התעופפה פנימה יונה אל מתחת לשולחן, ובעקבותיה דלק נץ אשר הרג אותה. ג' כעס על התפרצות הציפור הדורסת ולפיכך ציווה ללכוד את הנצים שבמדינה, ואכן נלכדו מעל מאתיים. ג' התקרב לכלוב כשידו על חרבנו, ואמר: "מי שצד אתמול יונה ירכין ראשו ויודה בפשעו, ומי שלא, יוכל עוד לנפנף בכנפיו." ונץ אחד נפל ונותר ללא ניע.²¹

מתוך: "מסורת הפלאים המופתיים"²²

- 20 היה בנו של מלך ווי, ואחיו של המלך היורש. חי בסביבות 300 לפנה"ס והיה ידוע בכינוי "אדון שינלינג" (信陵君).
- 21 גירסת הספר "הגדות על פשה מופתיים" (列士傳) של הסיפור שמצוטטת ב"אוסף הספרות" (藝文類聚) קטע 10) וב"מקראות הקיסריות של עידן טאיפינג" (太平御覽) קטע 8) מדגישה את הפן המוסרי על חשבון הפן הפלאי. מסופר שם שהיונה עפה מתחת לשולחנו בזמן שאכל בגלל שארב לה נץ. הנץ עף משם, וו ג' הורה לשחרר את היונה, ואז הנץ הגיח והרג אותה. מצפוננו של וו ג' הציק לו על שלא הצליח להגן על היונה, ולכן הורה ללכוד את הנצים. גם הפלא של סוף הסיפור נחשף במערומיו בגירסה זו, כמו גם בגירסה שבספר "מאזן דיונים" (論衡·書虛) קטע 42): הנץ שלא העז להרים את מבטו לא נפל מת, אלא נתפס וחוסל. "מאזן דיונים" (論衡·書虛) קטע 43), אגב, גם טורח לקבוע כבר בשנת 80 לספירה שמדובר בסיפור לא סביר בעליל, כי נץ שיכול להבין שפת בני אדם ושיש לו תחושת בושה הוא נץ קדוש, ונץ קדוש לא היה חוטא כך.
- 22 "מסורת הפלאים המופתיים" לא שרדה לימינו, והקטע שלפנינו שימש בין השאר בשיחזורה ע"י לו שוין בספרו "שחזור סיפורים עתיקים" (古小說鉤沈).